

Nr. 6 vil indføre Defensors Bistand allerede ved Undersøgelsen, et Princip, der i den borgerlige Retsplejereform har vundet stor Tilslutning. Hvorfor man skal vente hermed, indtil den borgerlige Retspleje er naaet saa vidt, er ikke let at se. Det synes, som om man kunde gøre det første Skridt lige saa let her som der.

Nr. 10 giver en Defensor til enhver anklaget, der belægges med Arrest. Ved den personlige Arrest berøves anklagede i saa høj Grad Midlerne til Forsvar og Selvhjælp, at Samfundet skylder ham den Bistand, der kan ydes ham uden Fare for Samfundets Sikkerhed. I øvrigt gælde ogsaa her de ovenstaaende Betragtninger angaaende Nr. 6.

Nr. 25 er Fordringen om, at den øverste Domsafgørelse lægges i Hænderne paa Højesteret. Vore gejstlige Retter ere langt fra moderne, og dog benytter man her uden Betænkning Højesteret — uden gejstlig Bistand — som øverste Instans. Det er ikke let at se, hvorfor man ikke kan gøre det samme for de militære Retters Vedkommende. Vedtager man Mindretallets Nr. 1, vil jo en stor Del af de Sager, der nu behandles for militær Ret, skønt de ere uden Berøring med militær Tjeneste eller militære Love, høre under Højesteret, og denne vil som øverste Domstol i specielt militære Sager ikke faa noget overvældende Arbejdsstof.

Nr. 27 kræver, at en af Officererne i Appelretten erstattes med en Stabssergent i alle Tilfælde, hvor en Underofficer eller Menig er tiltalt.

At udelukke Underofficererne fra at deltage i Appelrettens Afgørelser synes lidet hensigtsmæssigt. Helt fraset, at en saadan absolut Vragen er ganske udemokratisk og skikket til at nedbryde den gode Aand og Sammenhold i Hær og Flaade, indrømmes det af alle sagkyndige, at den gamle veltjente Underofficer kender sin Tjeneste og Tjenestens Tarv i alle dens Detailler fuldt saa godt som mangan Officer.

Nr. 42 tilsigter at bringe ordnede Regler ifølge denne Lov ogsaa til Anvendelse paa de saakaldte Standretter.

Man kunde ønske helt at ophæve Institutionen „Standret“, der vanskeligt kan tænkes i Funktion under vore ordnede Samfundsforhold. Uden betryggende Regler vil denne saakaldte Rets Virksomhed neppe vinde Anerkendelse som virkelig Retsafgørelse, men snarere faa Præg af Vilkaarlighed eller det, som værre er.

For ikke paa nogen Maade at vidtløftiggøre Sagen og derved forsinke Gennemførelsen af denne lille begrænsede Retsreform har Mindretallet anset det forsvareligt at nøjes med at opretholde de her anførte og enkelte andre dermed i Forbindelse staaende Krav, idet man erkender, at Reformen i den saaledes ønskede Skikkelse vil være et virkeligt Fremskridt, skikket til at betrygge Tilliden til en retfærdig Afgørelse af forefaldende Lovbrud og vel egnet til at mildne eller endda udlette den fra gammel Tid endnu til dels bestaaende uheldige Forskel i borgerlige og militære Retsbegreber.

Samraad er foretaget om kgl. Anordning af 20. Juni 1881: „Om Anvendelsen af Straf uden Dom i Krigsskibe paa Togt“, §§ 9 og 19, jfr. 16.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af et *Mindretal* (Andreasen, Borgbjerg, Alfred Christensen og N. C. Christensen):

1) I 1ste Stykke, 1ste Linie udgaar „hverken“ og indsættes i Stedet derfor, „ikke“ og udgaar: „eller ere Straffesager“.

Af *Deuntzer*, subsidiært af *Mindretallet* under Nr. 1:

2) 1ste Stykke, Linie 1—2: „hverken angaa . . . Straffesager“ ændres til: „anlægges af private“.

(Vedtages dette, foretages som Følge deraf følgende Ændringer: